

Поновила се 1974. година. Те године Борац је поново испао из југо-елите, да је освојио само бод више, 31 умјесто 30, првенство би окончао на чак једанаестом мјесту јер је од свих тимова из доњег дијела имао убједљиво најбољу гол-разлику, 43:43.

Први пут откад се игра Прва лига Југославије један клуб, који је, на крају првенствене трке, сакупио 30 бодова, морао је да је напусти и пресели се степеницу ниже. Многима је тада било јасно да је Борац испао из лиге, не због фудбалског квалитета, већ због закулисних радњи, због оних који су тада, као и раније, а поготово у минулом шампионату – куповали бодове.

Исту судбину Борац је доживио и на крају сезоне 1980/81. Опет је само бод недостајао (сакупили 29) да се спасе од фудбалског суноврата. Што су дошли у безизлазну ситуацију, Бањолучани су дијелом и сами криви. Два посљедња "везана" домаћа меча са Динамом (1:1) и Олимпијом (1:1) играли су неријешено, а само једна побједа их је спасавала оног најгорег.

Пред посљедње коло, зачеље табеле изгледало је овако: 18. Напредак 26 бодова (испао из лиге), 17. ОФК Београд 28, 16. Борац 29 , 15. Загреб 30, 14. Сарајево 30...

У посљедњих деведесет минута Борац је морао на гостовање у Титоград код

Будућности, која је обезбиједила опстанак, док је Загреб ишао на ноге угроженом ОФК Београду. У Борцу су знали да држе судбину у својим рукама јер их бод из Подгорице оставља на прволигашкој сцени, али су помно пратили и оно што се дешавало у дуелу на "Карабурми".

Већ у трећем минуту стопостотна прилика за госте. Раичевић је одузео лопту Дробњаку и кренуо ка казненем простору домаћина. Ушао је у шеснаестерац, а онда као да се препао ове неочекивано указане прилике, прилично је оклијевао, па су га стигли Дробњак и Мирочевић и спријечили да пошаље лопту у мрежу.

Од тада се све дешавало пред голом Бањолучана. Чврста одбрана гостију, којом су командовали Каралић, Буковић и Средојевић, успјешно је одолијевала свим налетима. Подгоричани су први пут озбиљније запријетили у 25. минуту, када је шут Дробњака зауставио Каралић. Минут касније Батровић је пао у шеснаестерцу, али судија Радојчић није насјео на ту његову "финту", исправно је поступио, показавши да се игра настави и том својом оправданом одлуком изазао бурно негодовање како фудбалера Будућности, тако и њихових навијача.

У 44. минуту, ипак, пенал за домаћина. Шта се догодило? У његовом шеснаестерцу Буковића је у једној гужви лопта погодила у лакат, а судија Радојчић овог пута био је неумољив, показавши на бијелу тачку, уз бучне протесте Бањолучана. Када су се послје неколико минута страсти смириле, лопту је узео Радоњић и са 11 метара матирао Каралића.

У полувремену утакмице Бањолучани су сазнали да је меч на "Карабурми" прекинут у 21. минуту код резултата 0:0, због тога што је Румора, фудбалер гостију, ударио титоградског судију Брацановића.

Зато су гости у другом дијелу заиграли на све или ништа. Имали су три колосалне прилике. Прво је у 46. минуту из идеалне позиције траљав ударац упутио Кушмић, потом је у 58. минуту Марјановић захватио лопту главом и шутирао тик поред стативе. У тако отвореној игри, у којој су Бањолучани много више водили рачуна о противничком него о свом голу, домаћини су створили четири колосалне прилике, али сваки пут из дуела са Радоњићем (два пута), Вујовићем и Вукчевићем, Каралић је излазио као побједник.

Утакмице које се памте (19): Са 11 метара у Другу лигу